

РЕШЕНИЕ

№ 5551

гр. София, 16.10.2020 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Второ отделение 48 състав,
в публично заседание на 12.10.2020 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Калина Пецова

при участието на секретаря Евгения Стоичкова и при участието на прокурора Първолета Станчева, като разгледа дело номер **7066** по описа за **2020** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 203 и сл. от Административнопроцесуалния кодекс /АПК/, във вр. с чл. 1, ал. 2 от Закона за отговорност на държавата и общините за вреди /ЗОДОВ/.

Образувано е по предявен иск от К. И. Д. от [населено място] чрез процесуален представител адв. К. от С. срещу Столична дирекция на вътрешните работи с искане за присъждане на обезщетение за претърпени имуществени вреди от отменено с влязъл в сила съдебен акт по НАХД №1291/2019г. по описа на СРС Наказателно постановление /НП/ № 16-4332-021825/30.11.2016г., издадено от СДВР – отдел „Пътна полиция“, с цена на иска 300 лв. Претендира се присъждане и на лихви за забава върху неизплатената главница, както и на разноски по настоящото съдебно производство – държавна такса за образуването му и адвокатско възнаграждение.

В проведеното съдебно заседание ищцата се явява лично и се представлява от адв. К., която поддържа исковата молба. Счита, че са налице всички изискуеми предпоставки, обективирани в чл. 1 ЗОДОВ. Представя списък с разноски по чл. 80 ГПК, ведно с фактури и платежни нареждания.

Ответникът, се представлява от юрк Г., която оспорва жалбата и прави възражение за размера на адвокатското възнаграждение. Депозира писмени бележки.

Участващият по делото прокурор от Софийска градска прокуратура поддържа становище за основателност на предявения иск.

Административен съд София-град, Второ отделение, 48-ми състав, след като взе

предвид релевираните с исковата молба основания, доводите на страните, прецени събраните по делото относими доказателства по реда на чл. 235 от ГПК, вр. чл. 144 от АПК, намира за установено следното от фактическа страна:

С влязло в сила на 24.06.2020 г. Решение от 26.05.2020г., постановено по КАНД № 1292/2019 г. по описа на СРС е отменено Наказателно постановление № 16-4332-021825 от 30.11.2016г. на Заместник началник на отдел „Пътна полиция“ при СДВР, с което, за нарушение на чл. 20, ал.2 от ЗДВП, на К. И. Д. от [населено място], е наложено административно наказание глоба в размер на 100 лева.

От приложените и приети като писмени доказателства в исковото производство, се установява, че ищцата е била представлявана от адв. Л. К., упълномощен надлежно съгласно писмено пълномощно от 21.01.2019 г. и е заплатила адвокатско възнаграждение в размер на 300 лева за защита по НАХД 1292/2019г. по описа на СРС.

При така установените факти, съдът приема от правна страна следното:

Предявеният иск е процесуално допустим като предявен от страна, която има правен интерес и срещу ответник, който е пасивно легитимиран по него. След като са въведени твърдения за причинена вреда на ищеца, която е в причинна връзка с отменено по съдебен ред наказателно постановление, е налице спор по чл. 1, ал. 1 ЗОДОВ за вреди от административна дейност, който е подсъден на административните съдилища - Тълкувателно постановление № 2/ 19.05.2015 г. по т. дело № 2/ 2014 г. на ВКС и ВАС на РБ.

Съгласно разпоредбата на чл. 203 АПК, гражданите и юридическите лица могат да предявят иски за обезщетение за вреди, причинени от незаконосъобразни актове, действия или бездействия на административни органи и длъжностни лица. Съгласно чл. 1, ал. 1 ЗОДОВ, държавата и общините отговарят за вредите, причинени на граждани и юридически лица от незаконосъобразни актове, действия или бездействия на техни органи и длъжностни лица при или по повод изпълнение на административна дейност, а според чл. 4 ЗОДОВ държавата и общините дължат обезщетение за всички имуществени и неимуществени вреди, които са пряка и непосредствена последица от увреждането, независимо от това дали са причинени виновно от длъжностното лице.

Фактическият състав на чл. 1, ал. 1 от ЗОДОВ за ангажиране отговорността на държавата и общините за вреди съдържа няколко елемента, а именно: незаконосъобразен акт, действие или бездействие на орган или длъжностно лице на държавата, актът, действието или бездействието да са извършени при или по повод изпълнение на административна дейност, да са отменени по съответния ред; от тях да е настъпила вреда, както и да е налице причинна връзка между постановения незаконосъобразен акт, действие или бездействие и настъпилия вредоносен резултат. При липса на някой от елементите на посочения фактически състав не може да се реализира отговорността на държавата по посочения ред.

В случая, вредите се претендират от незаконосъобразно наказателно постановление, с което съдът приема, че е налице първата предпоставка за ангажиране отговорността на ответника по смисъла на ЗОДОВ. Установено е, че с влязъл в сила съдебен акт е отменено НП 16-4332-021825/2016г.

По своята правна същност наказателното постановление представлява държавновластнически правораздавателен акт, който се издава в опростено състезателно производство след сезиране за решаване на конкретен административнонаказателноправен спор, при самостоятелност и независимост на

произнасящия се орган, неповратимост на решението му и отменимост единствено по съдебен ред. От друга страна, издаването на наказателни постановления представлява форма на административна дейност, свързана с налагане на санкции за неизпълнение или нарушение на административни задължения. В тази връзка съдът приема, че наказателното постановление, което е отменено по реда на ЗАНН представлява незаконосъобразен акт по смисъла на чл. 1, ал. 1 ЗОДОВ и е основание за ангажиране на отговорността на държавата и общините.

С Тълкувателно решение № 1/15.03.2017 г. по т. д. № 2/2016 г. на ОСС на I и II колегия на ВАС е разрешен въпросът и по отношение на причинна връзка между постановления незаконосъобразен акт, действие или бездействие и настъпилия вредоносен резултат. Прието е, че при предявени пред административните съдилища иски по чл. 1, ал. 1 ЗОДОВ за имуществени вреди от незаконосъобразни наказателни постановления, изплатените адвокатски възнаграждения в производството по обжалването и отмяната им представляват пряка и непосредствена последица по смисъла чл. 4 ЗОДОВ. Налице е и причинно-следствена пряка връзка между отменените наказателни постановления и направените деловодни разноски, представляващи претърпяна загуба, съизмеряваща се с паричните средства, които ищецът е заплатил, за да реализира правото си на защита срещу незаконосъобразния акт на администрацията. Тези разходи са в пряка и непосредствена връзка и са извършени само по повод защитата на ищеца срещу наказателно постановление. В случай, че такова не е издадено от ответника, ищецът нямаше да направи тези разноски, съответно да претърпи имуществени вреди. Разноските са разходи по водене на делото. Разноските за правна защита са разходи за производството и включват възнаграждение за адвокат. Договорът за адвокатска услуга се сключва между клиент и адвокат, като писмената форма е форма за доказване. С него се удостоверява, както че разноските са заплатени, така и че са договорени. Само когато е доказано извършването на разноски в съответното производство, те подлежат на присъждане, като тяхното доказване е относимо към основателността на искането. В този смисъл е и Тълкувателно решение № 6/2012 г. от 6.11.2013 г., ОСГТК на ВКС, т. д. 6/2012 г., приложимо субсидиарно и за разноските в наказателните и административни производства.

Налице са и останалите изискуеми от закона предпоставки – причинени на ищеца имуществени вреди и причинно следствена връзка между претърпените вреди и отмененото наказателно постановление. Настоящият съдебен състав възприема тезата на ищеца, че са му причинени имуществени вреди, изразяващи се в разноски за процесуално представителство от адвокат, направени при обжалване на незаконосъобразен акт на администрацията. Както се посочи по-горе, договореното възнаграждение е било в размер на 300 лева. Ето защо, съдът приема, че е доказано заплащане на адвокатско възнаграждение за процесуално представителство, отразено в пълномощното. Това плащане се намира в пряка и непосредствена връзка с горесцитираното НП, отменено по съдебен ред, поради което същото се явява вреда, по смисъла на чл. 1 от ЗОДОВ, която следва да се репарира по настоящия исков ред, т. к. към момента на водене на производството пред СРС /изменението на ЗАНН, предвиждащо възможност за претендиране и присъждане на разноски е с ДВ, бр.94/2019г., считано от 29.11.2019г., а делото е приключило хода си на 10.07.2019г./липсва специален такъв в ЗАНН или друг процесуален закон, касаещ административнонаказателните производства.

След като е липсвала процесуална възможност да се упражни претенцията за разноси в административнонаказателното производство от лицето, санкционирано неоправдано с административно наказание /в този смисъл ТР № 2/ 03.06.2009 г. на ОСК на ВАС/, се налага извод, че направените от него разноси за правна помощ в хода на това производство, приключило с отмяна на наказателното постановление, представляват имуществена вреда, която не му е възстановена в рамките на това производство.

В заключение, доказани са всички елементи на фактическия състав на предявения иск с правно основание чл. 1, ал. 1 ЗОДОВ за ангажиране отговорността на ответника за обезщетяване на претърпените от ищеца имуществени вреди.

Въз основа на изложеното, съдът приема, че предявеният иск е основателен за претендираната сума от 300 лв., представляваща обезщетение за причинените на ищеца имуществени вреди изразяващи се в платено адвокатско възнаграждение за процесуално представителство при обжалване на цитираното НП, като вредата е пряк и непосредствен резултат от издаденото НП / Тълкувателно решение № 1 от 15.03.2017 г. на ВАС по т. д. № 2/2016 г., ОСС, I и II колегия/. Съдът намира, че същата следва да бъде присъдена ведно със законната лихва върху същата, считано от датата на влизане в сила на отменителното решение /29.06.2020г./, съгласно Тълкувателно решение № 3 от 22.04.2005 г. на ВКС по т. гр. д. № 3/2004 г., ОСГК, до датата на окончателното ѝ изплащане.

С оглед изхода на делото и на основание чл. 10, ал. 3 от ЗОДОВ, в полза на ищеца следва да бъдат присъдени направените и своевременно поискани и доказани по настоящото дело разноси в общ размер от 310 лева заплатени държавна такса и адвокатско възнаграждение, като с оглед посочената сума съдът не приема възражението за прекомерност.

Ръководен от гореизложеното и на основание чл. 203 от АПК, във връзка с чл. 1, ал. 1 от ЗОДОВ, Административен съд София-град, Второ отделение, 48-ми състав
РЕШИ:

ОСЪЖДА СДВР да заплати в полза на К. И. Д. от [населено място] сумата от 300 / триста/ лева, представляваща доказана по делото вреда, ведно със законната лихва върху сумата, считано от 29.06.2020г. до датата на окончателното ѝ изплащане.

ОСЪЖДА СДВР да заплати в полза на К. И. Д. от [населено място] сумата от 310 /триста и десет/ лева, представляваща държавна такса и адвокатско възнаграждение по настоящото производство.

Решението подлежи на обжалване пред Върховния административен съд, с касационна жалба в 14-дневен срок от съобщаването му на страните.

СЪДИЯ: